

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy odszkodowanie z powodu rozwiązania umowy na czas określony należy rozumieć jako objęte warunkami zatrudnienia, których dotyczy postanowienie 4 ust. 1 Porozumienia ramowego zawartego pomiędzy UNICE, CEEP i ETUC ⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli wspomniane odszkodowanie jest objęte warunkami zatrudnienia, czy pracownikowi, który zawarł umowę o pracę lub nawiązał stosunek pracy bezpośrednio między pracodawcą a pracownikiem, w przypadku gdy termin ustania umowy o pracę lub stosunku pracy jest określony przez obiektywne warunki, takie jak nadejście dokładnie określonej daty, wykonanie określonego zadania lub nastąpienie określonego wydarzenia, wypłacane jest po rozwiązaniu umowy takie samo odszkodowanie, do jakiego byłby uprawniony porównywalny pracownik zatrudniony na czas nieokreślony, w sytuacji gdy umowa zawarta z tym pracownikiem wygasa z przyczyn obiektywnych?
- 3) Jeżeli pracownik tymczasowy jest uprawniony do takiego samego odszkodowania, jak pracownik zatrudniony na czas nieokreślony w przypadku rozwiązania umowy z przyczyn obiektywnych, czy należy rozumieć, że art. 49 ust. 1 lit. c) statutu pracowników właściwie transponował dyrektywę Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), czy też przepis ten jest dyskryminujący i sprzeczny z tą dyrektywą, naruszając cel i skuteczność tej dyrektywy?
- 4) Jeżeli nie istnieją obiektywne powody, aby wyłączyć pracowników tymczasowych zatrudnionych w celu zastępstwa z uprawnienia do odszkodowania z powodu rozwiązania umowy na czas określony, czy jest dyskryminujące wprowadzone statutem pracowników rozróżnienie pomiędzy warunkami zatrudnienia tych pracowników nie tylko w porównaniu do warunków pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, lecz także do warunków innych pracowników tymczasowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 października 2014 r. w sprawie T-453/11, Szajner/OHIM, wniesione w dniu 22 grudnia 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-598/14 P)

(2015/C 096/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Gilbert Szajner, Forge de Laguiole

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie strony skarżącej przed Sądem kosztami poniesionymi przez OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty na poparcie odwołania, a mianowicie naruszenie art. 65 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ oraz naruszenie art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia w związku z art. L 711-4 francuskiego code de propriété intellectuelle (kodeksu własności intelektualnej).

Według wnoszącego odwołanie Sąd może stwierdzić nieważność decyzji lub zmienić decyzję wyłącznie, jeśli w chwili jej przyjęcia istniała jedna z podstaw do stwierdzenia jej nieważności lub do jej zmiany spośród wskazanych w art. 65 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Sąd naruszył art. 65 ust. 2 przywołanego rozporządzenia, jeśli chodzi o zakres dokonanej przezeń kontroli zgodności z prawem, która powinna być ograniczona do okoliczności prawnych (w tym do orzecznictwa istniejącego w dniu przyjęcia decyzji) oraz do okoliczności faktycznych przedstawionych Izbie Odwoławczej. Sąd nie wykazał, że Izba Odwoławcza popełniła błąd w dniu przyjęcia zaskarżonej decyzji. Sąd zastąpił ocenę dokonaną przez Izbę Odwoławczą swoją oceną, a także dokonał oceny wyroku francuskiego Cour de cassation (sądu kasacyjnego) z dnia 10 lipca 2012 r., w odniesieniu do której wspomniana Izba Odwoławcza nie mogła zająć stanowiska.

Ponadto Sąd przeinaczył wyrok francuskiego Cour de cassation z dnia 10 lipca 2012 r., stwierdzając, że jest on „pozbawiony dwuznaczności jeżeli chodzi o zakres ochrony przysługującej z tytułu firmy i podlega stosowaniu w sposób generalny” oraz nadając mu w kontekście art. L 711-4 francuskiego code de propriété intellectuelle zakres, którego w sposób oczywisty nie posiada on wobec innych dokumentów zawartych w aktach sprawy.

Wreszcie Sąd popełnił błąd, określając sektory działalności spółki Forge de Laguiole w świetle kryteriów właściwych prawu znaków towarowych. Sąd powinien był określić sektory działalności spółki Forge de Laguiole poprzez odniesienie się do przeznaczenia i używania towarów sprzedawanych przez tę spółkę, a nie wyłącznie w odniesieniu do kryterium charakteru towaru.

(¹) Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 30 grudnia 2014 r. – James Elliott Construction Limited/Irish Asphalt Limited**

(Sprawa C-613/14)

(2015/C 096/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court, Irlandia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: James Elliott Construction Limited

Strona pozwana: Irish Asphalt Limited

Pytania prejudycjalne

- 1 a) Czy w sytuacji, gdy postanowienia umowy cywilnej zobowiązują stronę do dostarczenia wyrobu wyprodukowanego zgodnie z normą krajową, która została przyjęta poprzez wdrożenie normy europejskiej przyjętej na podstawie mandatu wydanego przez Komisję Europejską zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie wyrobów budowlanych (89/106/EWG) (¹), wykładnia niniejszej normy stanowi zagadnienie, które może być przedmiotem wniosku o wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1a): czy w przypadku normy europejskiej EN 13242:2002 udowodnienie zgodności z niniejszą normą lub jej naruszenia może nastąpić wyłącznie na podstawie badań przeprowadzonych zgodnie z (niewydanymi na podstawie mandatu) normami przyjętymi przez CEN (*Le Comité Européen de Normalisation*), do których odwołuje się norma europejska EN 13242:2002, gdy badania takie są przeprowadzane w czasie produkcji lub dostawy; czy też naruszenie wyżej wymienionej normy (oraz odpowiednio naruszenie umowy) może zostać udowodnione za pomocą badań przeprowadzonych później, jeśli na podstawie takich badań można wyprowadzić logiczny wniosek co do naruszenia tej normy?
- 2 Czy rozpoznając sprawę cywilną dotyczącą naruszenia umowy, której przedmiotem jest wyrób wyprodukowany zgodnie z normą europejską wydaną na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję Europejską na podstawie dyrektywy w sprawie wyrobów budowlanych, sąd krajowy ma obowiązek powstrzymać się od stosowania przepisów prawa krajowego ustanawiających domniemanie jakości handlowej oraz przydatności do określonego celu lub jakości z uwagi na fakt, że przepisy ustawowe, lub ich stosowanie, tworzą normy albo wprowadzają techniczne specyfikacje lub wymagania, w których przypadku nie dokonano notyfikacji przewidzianej przepisami dyrektywy 98/34/WE (²) w sprawie norm technicznych?